

ordningen af 26de October 1804, da maa jeg indrømme Rigtigheden af dette Exempel, men jeg kan heller ikke Andet end antage Consequenterne af den Undtagelse, der er statueret i denne Anledning, for at være meget mislige.

Forsaavidt den ærede Ste Landsstingsmand for anden Valgfreds (Vorgen) har udtalt, at Udkastet indeholder Bestemmelser, hvorefter en uskyldig Mand kan blive straffet, uagtet han kan paavise den Skyldige, maa jeg tillade mig at hensele Opmærksomheden paa, at de Bestemmelser, han her sigter til, staae i nøie Forbindelse med hele det System, der gaaer igjennem Loven. Loven har nemlig indrømmet, at en Forfatter ikke behøver at angive sit Navn paa Skriftet; og ligeledes, at Forlaggeren heller ikke behøver at angive sit Navn derpaa. Men, naar Lovgiveren indrømmer saadan Frihed for Forfatter og Forlagger til at unddrage sig Ansvar, maa han paa den anden Side sørge for, at der dog er En, til hvem man kan holde sig. Dette har Lovgiveren troet at opnaae ved Bestemmelserne i §§ 1 og 3 af det Udkast, som her foreligger. Jeg troer derhos, at man, ved nøiere Betragtning af Forholdet, ikke kan sige, at de Personer, som i det nævnte Tilfælde drages til Ansvar, kunne siges at være ganske uskyldige, hvilket imidlertid vil blive nærmere Gjenstand for Betragtning under den specielle Behandling. Forsaavidt samme ærede Landsstingsmand har yttret, at Forordningen stempler en Handling som en Forbrydelse, uden at den egentligt er en Forbrydelse, maa jeg ganske henholde mig til, hvad den høitærede Justitsminister i den Henseende har udtalt. Naar den samme ærede Landsstingsmand har yttret, at Loven ved Bestemmelserne i §§ 5 og 1 har indført præventive Forholdsregler, kan jeg ikke indse dette. § 5 indeholder intet Præventivt, den bestemmer kun, at samtidigt med et Skrifts Udgivelse skal der afleveres et Exemplar til Politivrigheden; samtidigt dermed kan Bogen udgives; altsaa er deri ikke Noget til Hinder for Bogens Udgivelse. Forsaavidt det er yttret, at Loven indeholder vage og ubestemte Straffebestemmelser, skal jeg bemærke, at Lovens § 10, som til Exempel derpaa er anført, har Comiteen indstillet til at gaae ud af Udkastet.

Naar det er yttret, at § 14 kan benyttes af en ildestudet Regjering til at fortrædige Forfatterne, maa jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at denne Paragraph alene omhandler private Injuriesager, som Regjeringen ikke kan blande sig i, men hvis Paataale aldeles afhænger af den Private, der er bleven fornærmet. Naar det endelig er yttret, at Straffene i Loven ere urimeligt strenge, da har Udvalget søgt at undgaae dette ved at foreslaae forskellige Forimodelser i Straffene. Det er vistnok i mange Tilfælde vanskeligt at sige, om Straffene vare for haarde eller ikke. Hvad jeg her har tilladt mig at yttre til den ærede Landsstingsmands Foredrag, finder tildeels ogsaa Anvendelse paa hvad flere andre ærede Medlemmer, der have udtalt sig om Sagen, have yttret. Forsaavidt det af et æret Medlem af Udvalget er yttret, at han i flere Punkter har havt en afvigende Mening fra Udvalget, men at han ikke har kunnet sætte sin Mening igjennem, skal jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at dette dog, saavidt jeg erindrer, kun har været Tilfældet paa to Steder, nemlig med Hensyn til § 8, om den skal blive staaende, og med Hensyn til den Passus i § 13: „hvori den christelige Religion lastes og forhaanes eller iøvrigt Grundstøtterne for den sædelige og borgerlige Orden angribes.“

Vorgen: Det er blot et Par ganske korte Bemærkninger, jeg skal tillade mig i Anledning af den ærede Ordførers Foredrag. Det er nemlig for det Første med Hensyn til § 14; thi denne har jeg slet ikke omtalt. Derimod har jeg omtalt §§ 13 og 10. Hvad dernæst angaaer, hvad der af den ærede Ordfører blev yttret, at der i § 5 staaer, at ethvert Skrift skal overleveres til Politivrigheden samtidigt med, at det udgaaer fra Trykkeriet, skal jeg dog bemærke, at i Paragraphen staaer der ikke „samtidigt“, men „inden“. Det er en ikke ganske uvæsentlig Forskjel. Naar jeg dernæst har troet at kunne paavise, at det i visse Tilfælde blev muligt at overføre Straffen paa den Uskyldige, uagtet det var muligt at paavise den Skyldige, saa troer jeg, at jeg kan finde Medhold i denne Anskuelse i Udkastets § 3, naar jeg seer hen til Slutningsordene i den første Passus af Paragraphen,